

předpokládal, že psi jsou za plotem v zahradě. Jenže psi prolezli vyvalenými plaňkami a uháněli za mnou,“ vyprávěl pobledlý pan Větvička. Napadlo mě, že spíš uháněli za tím, co nám pan Větvička vezl v košíku.

„Měl jsem opravdu nahnáno, až tak dobře na kole nejezdím, abych jim dokázal ujet. Když mě dohonili, strašně jsem se lekl. Byli to psi jako stodoly. Radši jsem seskočil z kola, abych je ne-
dráždil, a pak to začalo! Jeden bernardýn do mě strčil, takže jsem upustil kolo, a druhý pes se mezitím sápal po košíku, ale naštěstí se mu nějak zapletla tlapa do drátů. Vycítil jsem svou šanci, sáhnul jsem rychle do košíku pro nějaké buřty a pár jich hodil do křoví. Další dva buřty jsem schoval do vykotlaného stromu, u kterého jsem stál. Psi zhltnuli buřty v křoví a pak se snažili dostat k těm druhým. To je zaměstnalo a přestali si mě všímat. Tak jsem využil příležitosti a rychle jsem odtlačil kolo skrz ten lesík, abych se nemusel kolem psů prodírat zpátky na cestu.“

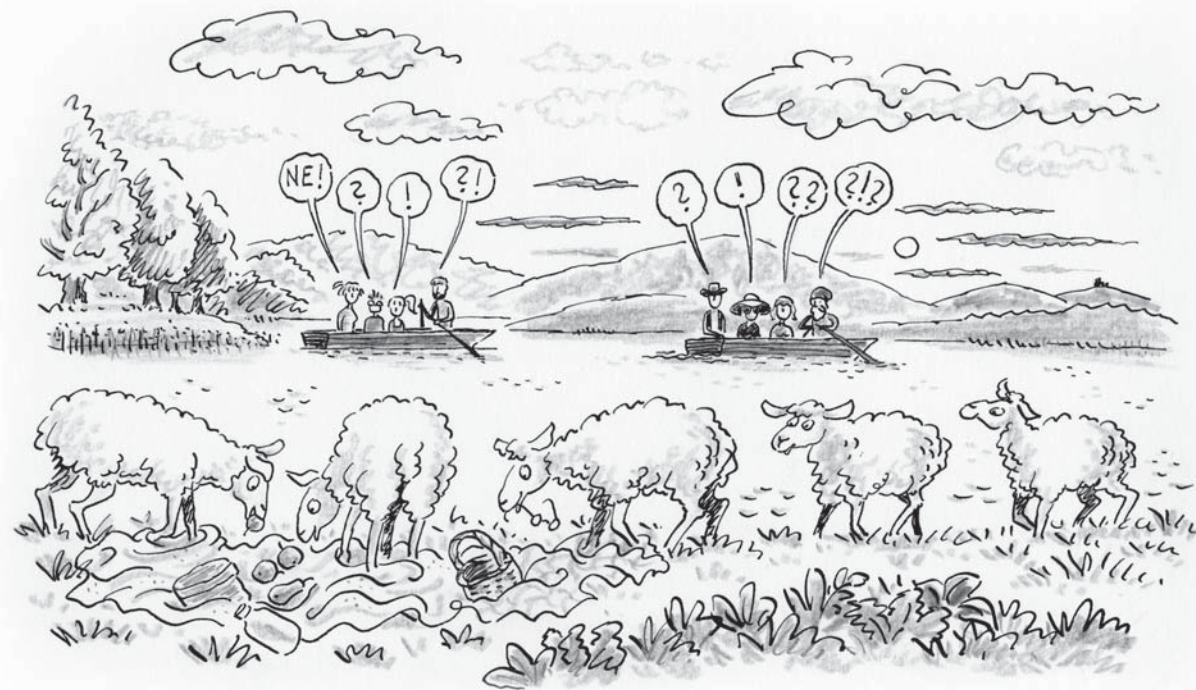
Pan Větvička si utřel roztrženým rukávem od košile pot z čela. „Uháněl jsem rovnou k rybníku. Naštěstí jsem je setřásl,“ oddechl si konečně.

Babička na něj obdivně hleděla a pak prohlásila: „Hynečku, to bylo statečné.“

Byli jsme z toho všichni trošku vyplašení, seděli jsem na dekách a pořád jsme se rozhlíželi, jestli se bernardýni náhodou neblíží. Pouze Šmajdovi to bylo úplně jedno a pro změnu to byl on, kdo dorážel na košík pana Větvičky.

Žádná pekelná obluda se naštěstí neobjevila, takže jsme si zase všichni zaplavali a pak si s chutí dali ty dobrotky, které pan Větvička tak statečně ubránil.

Santa pak zahalasil: „Mám u sebe i klíček od té druhé lodičky. Je mého kamaráda a smíme si ji vypůjčit. Mohli bychom se všichni povořit, co říkáte?“

Uvítali jsme to s nadšením. Tatka sice podotknul, že nikdy nevesloval, ale že to snad nebude takový problém. Do jedné pramičky se usadili Santovi a babička s Hynečkem a do druhé rodiče a já s Dokem. U vesel jsme se střídali, takže jsme si to vyzkoušeli i my dva s Dokem. Pramička, kterou kormidloval Santa, jela krásně rovně a tam, kam si přáli. My jsme se nejdřív chvíli točili na místě a vesla plácala o hladinu, takže každou chvíli někoho pocákala. Problém byl v tom, že v pramici jedete pozadu, takže nevidíte, že třeba zrovna míříte do vrbiček. Chvíli trvalo, než jsme to „dostali do ruky“, jak prohlásila mamka, ale když jsme se s vesly konečně skamarádili, začali jsme si projížďku užívat. Pak jsme zastavili a dali vesla do lodi, jak nám Santa opakovaně kladl na srdce. Mohlo by se totiž prý snadno stát, že vesla utopíme a budeme ke břehu pádlovat rukama. Byl krásný podvečer, slunce už se schovalo za stromy, ale komáři ještě neštípali a voda byla klidná, chladná a voněla. Nechali jsme se houpat na hladině, užívali si ticho